

Απορώ και εκπλήσσομαι

Ψάχνοντας κάποιες Ελληνικές Νομοθεσίες, πρόσεξα ότι:

1. Στο Νόμο 1609 (Ιούλιος 1986)/ΦΕΚ 86/άρθρο 2, για την Τεχνητή Διακοπή της Εγκυμοσύνης, επιτρέπεται η άμβλωση μέχρι τη 12η εβδομάδα κύησης, αναγνωρίζοντας έτσι το έμβρυο ως άνθρωπο από τη 12η εβδομάδα κύησης και μετά!
2. Στο άρθρο 1711 του Αστικού Κώδικα (όπως αντικαθίσταται από το άρθρο 3 του Νόμου 3089/Δεκέμβριος 2002/ΦΕΚ 327), ως κληρονόμος (π.χ. μιας οικογενειακής περιουσίας κ.λπ.) «μπορεί να γίνει εκείνος που κατά το χρόνο της επαγωγής (=χρόνος θανάτου του κληρονομούμενου) βρίσκεται στη ζωή ή έχει τουλάχιστον συλληφθεί».
3. Γνωρίζω, επίσης, ότι στο χώρο των ασχολουμένων με την εξωσωματική γονιμοποίηση, ο άνθρωπος θεωρείται άνθρωπος από την εμφύτευση ωαρίου και μετά!

Είναι δυνατό να μην εκπλήσσει ο καθένας με τις αντιφάσεις που παρουσιάζει η Ελληνική Νομοθεσία για το ίδιο θέμα, δηλαδή την έναρξη της ανθρώπινης ζωής; Νομίζω ότι μαντεύω το λόγο αυτών των παράξενων αντιφάσεων. Στην πρώτη περίπτωση, μέχρι τη 12η εβδομάδα κύησης μπορεί να γίνεται έκτρωση, χωρίς κάτι τέτοιο να θεωρείται εγκληματική πράξη, αφού το έμβρυο μέχρι τη 12η εβδομάδα κύησης, έτσι αυθαίρετα, δεν θεωρείται άνθρωπος! Στη δεύτερη περίπτωση, η νομοθεσία αναγνωρίζει τα ανθρώπινα δικαιώματα (στην προκειμένη περίπτωση κληρονομιάς) από τη στιγμή της σύλληψης (γονιμοποίησης) του ανθρώπου. Εδώ, η άποψη του νομοθέτη συμπίπτει με αυτή της Ορθόδοξης Χριστιανικής Αλήθειας, η οποία τοποθετεί την ανθρώπινη αρχή στο σημείο ακριβώς της γονιμοποίησης και θεωρεί την ανθρώπινη ζωή αιώνια, με συγκεκριμένη αρχή (τη γονιμοποίηση) και δίχως τέλος, σεβόμενη έτσι το ανθρώπινο πρόσωπο από τη στιγμή της σύλληψής του (=γονιμοποίησής του). Στην τρίτη περι-

πτωση, φαίνεται ότι «βολεύει» να θεωρείται το ανθρώπινο έμβρυο άνθρωπος από τη στιγμή της εμφύτευσης του γονιμοποιημένου, εξωσωματικά, ωαρίου στη μήτρα της φέρουσας μητέρας. Γιατί αν γινόταν, εδώ, αποδεκτό ότι το γονιμοποιημένο ωάριο, έστω και εξωσωματικά, είναι ανθρώπινο πρόσωπο, τότε δεν θα μπορούσε να δικαιολογηθεί η χρησιμοποίηση των κρυοσυντηρημένων γονιμοποιημένων και μη εμφυτευθέντων ωαρίων, για άλλους λόγους εκτός τεκνοποίησης. Και αυτοί οι άλλοι λόγοι (σύμφωνα με το Νόμο 3089, Δεκέμβριος 2002/ΦΕΚ 327/άρθρο 1459) είναι: η χρησιμοποίησή τους για ερευνητικούς ή θεραπευτικούς σκοπούς ή τελικά η καταστροφή τους. Εφόσον, όμως, τα κρυοσυντηρημένα γονιμοποιημένα ωάρια είναι ανθρώπινα πρόσωπα, τότε δεν είναι δυνατό να τελούνται πειράματα πάνω τους και μάλιστα χωρίς τη θέλησή τους. Και φυσικά, κάθε καταστροφή τους σημαίνει αφαίρεση ανθρώπινης ζωής.

Δεν μοιάζουν, λοιπόν, αυτές οι απόψεις στην Ελληνική Νομοθεσία, γύρω από την αρχή της ανθρώπινης ζωής, ως ιστορία παραλόγου; Μα, νομίζω ότι καταλήγουμε στον παραλογισμό, όταν προσπαθούμε να παρουσιάσουμε αληθοφανείς απόψεις που δεν στηρίζονται τελικά στην Αλήθεια.

Κλείνοντας, θα ήθελα να αναφέρω μια παρατήρηση του αρχιμανδρίτη Νικολάου Χατζηνικολάου, προέδρου της Επιτροπής Βιοηθικής της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδας, σχετικά με το ερώτημα για το πότε αρχίζει η ανθρώπινη ζωή: «Το ερώτημα θα παραμένει αναπάντητο και οι προτεινόμενες απαντήσεις θα περιφέρονται αναπόδεικτες και μη πειστικές, για όσο οι άνθρωποι θα αρνούμαστε πεισματικά την ταπείνωση της αγνωσίας μας και την ιερότητα του μυστηρίου μας» (Περιοδικό «Τόλμη» Ι. Αρχιεπισκοπής Αθηνών, τεύχος 31, Ιούνιος 2003, σελ. 23).

Μ. Γκιουρτζιάν

Ορθοπαιδική Κλινική, ΓΝΑ «Γ. Γεννηματάς»